

Acció Ciutadana

setmanari nacionalista d'esquerra

Vida parlamentària

La sessió del dia 12 de juny, serà una efemèride en els anys del Parlament de Catalunya. A proposta de l'Honorable President de la Generalitat i del Conseller de Justícia i Dret, llevat de dues abstencions, —una condicionada— el Parlament va votar novament la Llei de Contractes de Conreu, després d'anul·lar la primera per la sentència inapel·lable del Tribunal de Garanties.

El Parlament català es posava fora de la Llei, amb la magnífica responsabilitat de fer un acte punible en nom de Catalunya per tal com votava novament la Llei derogada, i donava un rept a la Constitució espanyola, al Govern de la República, i a totes les dretes espanyoles, que veien l'anul·lació pròxima, a través de la sentència, de totes les manifestacions autonòmiques en la vida pública de Catalunya.

Malgrat la posició il·legal del Parlament, encara no ha passat res! Catalunya desitjava trobar-se amb un enemic que sentís la injúria, i aquest enemic cada dia s'ha anat diluint i evaporant-se; l'energia del poble català, representat per l'Honorable President senyor Companys, ha fet dubtar primerament el Govern Samper, i posteriorment ha fet que aquest treballés desesperadament en trobar una fórmula jurídica que, desentenguent-se de la qüestió i procurant ni pregar Catalunya, disminuís el ridícul i la impotència a què va reduir-lo de posició del nostre Parlament.

Cal, també, de la mateixa sessió, recollir l'episodi de la presència al seu escó del senyor Abadal, cap de la minoria de Lliga Catalana. Els periòdics de dreta han presentat la gesta del senyor Abadal com una heroicitat, però han comentat, esqueixant-se les vestidures, que se l'hagués qualificat de traïdor a Catalunya.

Si en l'acte del senyor Abadal no hi hagués hagut res de particular que el diferenciés dels corrents i normals, no hi havia perquè donar-li la valor d'una gesta extraordinària; si no se l'hagués tractat de traïdor, i la multitud que batejava de patriotisme no l'hagués xiulat i menaçat, la gesta del senyor Abadal no mereixeria l'honor del comentari.

No discutim la valentia física del diputat de la Lliga, perquè aleshores els seus companys de minoria queden en una situació poc envejable, en delegar un relatiu perill a un senyor venerable per varis conceptes i primordialment per la seva edat; però que volguessin els seus companys de política que per tractar-se del senyor Abadal, el poble, i inclús el Parlament, havien de victorejar-lo, seria desconèixer el grau de sensibilitat política i el sentit de dignitat que caracteritza el poble de Catalunya.

El senyor Abadal encarnava la Lliga; el senyor Abadal anava a defensar una política i una posició lliguera que tot bon catalanista deu repudiar per antipatriòtica; el senyor Abadal, anul·lava davant la seva representació el matís de la persona que l'encarnava, era tan sols l'imatge viva d'aquells senyors que exigien del Govern de Madrid que portés una qüestió al Tribunal de Garanties, per tal que aquest Tribunal retallés la quantitat de llibertats que enclou per Catalunya el nostre Estatut. Per això, abans de sortir de casa seva, el senyor Abadal ja podia pensar que el qualificatiu de traïdor li seria aplicat pel poble o pel Parlament, o per tots dos a la vegada; el més trist, el més depriments i amarg dels atacs al senyor Abadal, va ésser que el pobre senyor sabia que l'atac era just, que el qualificatiu era exacte; i ell, amb plena consciència d'aquesta veritat, i pobre senyor Abadal! va protestar-ne, sí, però no va poder —ni ho va intentar— justificar-se'n.

Lliga Catalana: Heu's ací els traïdors

No creiem pas fer cap descobriment sensacional en assenyalar als homes dirigits de Lliga Catalana, els homes aquells dels trenta anys de catalanisme ultrancer i floralesc, com a traïdors a la pàtria, perquè en el record de tots els vertaders catalans, liberals i patriotes, està present el llarg rosari de mancaments i traïdories fetes a la causa sagrada de Catalunya, en moments crítics i decisius per a l'esdevenidor de la nostra terra volguda. Però és bo i és necessari a la vegada refrescar de tant en tant la memòria i valorar estrictament la fidelitat i constància servades als seus interessos roïns i egoïstes.

L'atac brutal, monstruós, a la sobirania de les nostres institucions, portat a terme ara amb motiu de la Llei de Contractes de Conreu, en confabulació estúpida amb les forces unitàries del més espès i atrocinat reaccionarisme espanyol, és una repetició d'altres atacs no menys brutals i violents a la dignitat de Catalunya i a la sobirania del nostre poble. No s'ha esborrat encara de nosaltres la fonda indignació produïda per la traïdoria comesa a l'any 17, quan fou ofegat aquell moviment revolucionari de l'Assemblea de Parlamentaris, que recollia les ànsies i els anhels renovadors del poble català i espanyol, per una miserable cartera de ministre borbònica. No ha oblidat tampoc la nostra pensa, la vergonyosa baixesa de l'any 23, quan l'aleshores president de la Mancomunitat (assaig dissortat d'autonomia donat com qui fa una almoïna per un govern de la monarquia alfonsina) posava sota els peus incivils i grollers d'un general inepte que s'eregia en dictador, tota la dignitat d'un poble viu, que bre-

gava heroicament per assolir la plenitud de la seva personalitat col·lectiva; com no ha fugit tampoc el record infamant d'aquelles jornades tràgicament doloroses, en les quals queien morts honorats obrers, rebels a l'injustícia regnant, vilment assassinats per les bandes de depravats que actuaven impunement a sòu d'unes autoritats criminals, autoritats que es recolzaven i trobaven tot l'apoi que era menester, en bona part dels pairalistes dirigits de Lliga Catalana —ànimes pietoses sense bri d'humanitat— els quals per a defensar eixorcs i mesquins interessos no tenien empatx en esdevenir delators, i a convertir-se en còmplices dels assassinats de nobles fills d'aquesta terra nostrada que ells diuen estimar tant.

El mal regust de les traïdories comeses per Lliga Catalana, ens torna àgriament a la boca; la copa de fel dels enganys a l'ànima catalana, perpetrats pels monopolitzadors del catalanisme, vessa ja i aquelles ànsies de lliberació nacional i de redempció humana, s'afermen més i més a cada nova escamesa dels enemics de dintre casa, aquícats pels llops de fora. El poble català, major d'edat i amb plenitud del seu seny, vol viure dignament la vida pròpia en franca companyonia amb les demés terres germanes de la resta d'Ibèria, i quan en el camí a recórrer per aconseguir la seva finalitat, troba entrebancs que li destorben les passes, salta pel damunt d'ells, o els estimba cingle avall al crit de ¡Via fora!

I el poble, quan arribi l'hora de la Justícia, sabrà fer la tria i castigar com es mereixen els traïdors i caragirats.

DE L'ADMINISTRACIÓ DEL CEMENTIRI

La «frescura» de la premsa de la Lliga

Quaranta vuit hores després de la nostra resposta a "El Gironès" de la setmana passada referent a les obres del cementiri, aparegué un "Comentari" del "Diari de Girona" dedicat a "l'administració esquerrana al municipi gironí". Aquest "Comentari" no tenia, realment, altre objecte que desviar l'atenció dels gironins sobre l'actual administració del cementiri per l'Alcalde de Lliga Catalana, com així qualifica "El Gironès" l'actual Alcalde. Nosaltres no contestarem immediatament "Diari de Girona" esperant fer-ho conjuntament amb la resposta que hauriem de donar a "El Gironès" d'aquesta setmana, puix que en el de la setmana anterior anunciaven que "estaven disposats a insistir i fins a parlar d'altres extrems del que ha ocorregut durant l'administració de l'Esquerra" al cementiri. Però, no ha estat així, malgrat la nostra contundent resposta ni la nostra invitació a què parlessin en bona hora. Així, doncs, tenim el "Comentari"

de "Diari de Girona" com a única resposta dels homes de Lliga Catalana a la nostra reiterada qualificació de dolenta l'administració lliguera al cementiri.

Què diu aquest "Comentari"? Doncs que l'administració esquerrana a l'ajuntament fou un desastre, que merescué l'oportuna sanció del poble en les passades eleccions i que ara hem de fer penitència per a poder acusar els altres amb certa dignitat. Respostes a les nostres demostracions de l'actual mala administració del cementiri, cap. Parla, sí, com veurem a continuació, de l'administració esquerrana al cementiri; però com un episodi més de l'administració municipal i, així, pretén desviar la qüestió del terreny en què està plantejada. No, senyors de "Diari de Girona". Quan sigui hora parlarem del tot el que vulguin referent a la gestió municipal dels nostres homes, gestió digníssima, honradíssima, aplaudida per una ratificació de confiança del

cos electoral, puix que, com tothom sap, la Lliga necessita la monstruosa aliança amb els carlins, els monàrquics de "Renovación Española" i els amics de la dictadura, per a vèncer pe 47 vots, la candidatura d'Esquerra Republicana que, amb tota dignitat, lluità sola i enfront de quatre altres candidatures esquerranes.

No, no seguirem aquesta tàctica política tan burda. Ara és qüestió del cementiri i sols del cementiri hem de parlar. I si no hi ha arguments per a contestar a l'adversari, que baixin el cap i entonin el mea culpa.

Què diu "Diari de Girona" d'aquest afer? Diu que nosaltres no hem parlat "dels detalls de la gestió al cementiri de l'Alcalde esquerrà en el trienni de la seva actuació i, especialment, no hem parlat "de la forma en què es distribuïren capriciosament i en dues ocasions ben distintes per cert, unes gratificacions de 2.000 pessetes a determinats funcionaris municipals sense cap motiu que ho justificués i sense una norma d'aquesta excel·lent administració que ells amb tanta frescura volen defensar". I diu també que l'Alcalde esquerrà no tenia assegurat d'accidents del treball els obrers que hi treballaren.

Són tots aquests els detalls de mala administració al cementiri que deixarem de carregar als nostres homes? És tot això el que han pogut trobar

després de repassar escrupolosament dies i dies, partida per partida, tota la gestió dels Alcaldes esquerrans al cementiri? Amb quanta de raó afirmarem que els seus atacs als nostres homes serien llur major glòria!

Parlem d'aquests dos "detalls".

Qualsevol que hagi llegit les paraules de "Diari de Girona" dedicades a les gratificacions, paraules que abans hem copiat textualment, creurà que per dues vegades s'han donat 2000 pessetes de gratificacions, en total, 4.000 pessetes. Doncs, no, senyors. La primera vegada es donaren gratificacions per un total de 1.000 pessetes, repartides entre nou empleats, i la segona, 1050 pessetes, entre deu empleats; en total, 2.050 pessetes. Heus ací una prova més de la santa, de la caritativa manera que té de produir-se la premsa de la Lliga. I n'és una altra el simular que ignoren a qui i perquè es donaren, com si tot fos obra del caprici. Ho saben ells prou bé; però, caldrà que també ho diem nosaltres per a sortir al pas de les seves sanes intencions.

Com sap tothom, l'administració del cementiri depèn exclusivament de l'Alcaldia. L'Alcaldia, per acomplir aquesta funció, necessita dels empleats corresponents, tots ells, naturalment, funcionaris municipals. Funcionaris del municipi, però no de l'Alcalde, i que, per tant, en atendre l'administració del cementiri, exerceixen, ara com ara, funcions que no els són obligatòries i que augmenten les seves ocupacions normals. Aquests empleats, uns, de faïso continuada i altres, en cas de suplències, són en nombre de nou, i a principis del 1933, feren arribar a l'Alcaldia una respectuosa demanda d'unes estretes de fi d'any en consideració als treballs llurs pel cementiri. El llavors Alcalde accidental, creient justa la demanda, s'oferi a portar-la a l'Alcalde efectiu. Això féu retardar quelcom la concessió de l'estrena, que sumà, com hem dit, un total de 1.000 pessetes, repartides entre els nou funcionaris proporcionalment a la importància dels treballs llurs. A finals del 1933, es renovà l'"aguinaldo", augmentat amb 50 pessetes, destinades al funcionari municipal que cuidava del cementiri de Pont Major.

Es de suposar que res no hi tindran a dir el senyors de la Lliga, per quant la minoria d'aquesta a l'anterior consistori i, especialment, el senyor Tomás, demanaren repetidament "aguinaldos" per a tots els funcionaris municipals, que no pogueren concedir-se per no permetre-ho l'erari municipal, cas que no era el de la Caixa del Cementiri, on el senyor Tomás trobà en fer-se càrrec de l'Alcaldia, 24.000 pessetes i cap deute.

I per això "Diari de Girona" titlla de "frescos" els nostres homes? "Frescura" és la d'"El Gironès" de voler comparar els preus unitaris de dos nínxols de construcció completament distinta. "Frescura" la d'"El Gironès" en dir que eren amics polítics nostres els que treballaren en i pel cementiri durant l'administració esquerrana, quan tots ells eren els mateixos que col·locà fa anys la Cúria. "Frescura", per no dir altra cosa, la de "Diari de Girona" en redactar de manera capciosa el que diu de les gratificacions, i, també, per la suposada ignorància del perquè de les gratificacions.

Però, la màxima "frescura" de "Diari de Girona" és la següent: